

«Ποτέ δεν μίλησε άνθρωπος, όπως αυτός ο άνθρωπος» (Ιω. 7,46), έλεγαν γι' αυτόν εχθροί και φίλοι Του. Φανέρωσε τον Τριαδικό Θεό, την αγάπη ως μοναδικό τρόπο ζωής και μίλησε για την ισότητα όλων χωρίς καμία διάκριση. Υπήρξε αναμάρτητος, όπως ο ίδιος προκάλεσε τους Ιουδαίους να το πουν: «Ποιος από σας μπορεί να με ελέγξει για αμαρτία;» (Ιω. 8,46), αλλά και όπως γι' αυτόν προφητεύει ο μεγάλος Ησαΐας: «Αμαρτία δεν έπραξε ποτέ, ούτε βρέθηκε δόλος στο στόμα του» (53,9). Μιλούσε ως «εξουσίαν έχων» και παρέπεμπε με τα λόγια Του στο «Εγώ Ειμί ο ων» του Θεού στην Π.Δ (Εξ. 3,14). Ο Νόμος προς τον Μωυσή, αλλά και κάθε θεϊκή αποκάλυψη και σημείο στην Παλαιά Διαθήκη, ενεργούνταν δια του ασάρκου Λόγου-Υιού του Θεού, ενώ τη Χάρη και την αλήθεια έφερε στον κόσμο ο σαρκωθείς Υιός του Θεού ως Ιησούς Χριστός. Κήρυττε με λόγια απλά και με Παραβολές τη Βασιλεία των Ουρανών, τη μετάνοια, το ότι ο Θεός «εντός ημών εστί» (Λουκ. 17,21) και πως οφείλουμε και πάλι με την προσευχή και την αγάπη να τον συναντήσουμε. Σκοπός του ανθρώπου για τον Ιησού είναι άλλωστε η μεταμόρφωσή του, όπως Εκείνος μεταμορφώθηκε πάνω στο Θαβώρ και έλαμψε με το άκτιστο φως Του μπροστά στα μάτια των μαθητών του, προμηνύοντας την έλευση της πνευματικής Του βασιλείας στις αναγεννημένες καρδιές και την οικειοθελή σταύρωσή Του για να μας δείξει τον δρόμο του αγιασμού και της θεώσεως.

Τα άπειρα θαύματα που πραγματοποίησε ο Ιησούς (Ιω. 21,25), αλλά και όλα όσα μέχρι το τέλος της ιστορίας θα γίνονται απ' Αυτόν, συνηγορούν για την αποδοχή της θεότητός Του. Έκανε όχι μόνο θεραπείες, αλλά και νεκραναστάσεις, και θαύματα πάνω στη φύση. Ο Αλέξης Καρρέλ αναφέρει τις εντυπώσεις του, αλλά και θεραπείες ανιάτων ασθενών, στα βιβλία του «Η προσευχή» και «Επιστήμη και Θαύμα». Ο Χριστός προείπε όμως και τρία γεγονότα, που επακριβώς έγιναν, ώστε να λάμψει η αλήθεια πως είναι Θεάνθρωπος. Το πρώτο είναι η καταστροφή των Ιεροσολύμων τού 70 μ.Χ. από τους Ρωμαίους (Λουκ. 19,41-44)/ 21,20-24). Το δεύτερο είναι το αδύνατον της καταστροφής της Εκκλησίας (Ματθ. 16,18) και το τρίτο είναι η ένδοξη Του ανάσταση: «Γκρεμίστε, τούς είπε, τον ναό αυτό (εννοούσε το σώμα Του) και σε τρεις ημέρες θα τον ανοικοδομήσω» (Ιω. 2,19).

Μεγάλες αποδείξεις για την ανάσταση του Ιησού είναι: (α) Οι πάμπολλες προφητείες της Π.Δ. που επαληθεύτηκαν στον Χριστό, (β) Οι εμφανίσεις του αναστημένου Χριστού σε πολλούς αποστόλους και μαθητές Του, όπως πιστοποιεί ο άλλοτε εχθρός των χριστιανών Παύλος, (γ) Ο μαρτυρικός θάνατος των αγίων αποστόλων και πολλών μαθητών του Χριστού, ένεκεν του ονόματός Του, αφού κανείς δεν υποφέρει, φυλακίζεται, εξορίζεται και δίνει τη ζωή του για ψεύτικα γεγονότα [Ποτέ δεν υπήρξαν μωροπίστευτοι οι Ιουδαίοι, αλλά ακόμη: ο Ματθαίος ήταν κάποτε πανέξυπνος αρχιτελώνης και ο ευαγγελιστής Λουκάς ήταν επιφανής γιατρός και ιστορικός], (δ) Η μεταστροφή του αποστόλου Παύλου -αφού είδε τον αναστημένο Χριστό- το κήρυγμά του στα έθνη και ο μαρτυρικός του θάνατος, (ε) Οι εμπειρίες οράσεως του ακτίστου φωτός του Χριστού, που είχαν οι άγιοι της Εκκλησίας, διαχρονικά και χωρίς να γνωρίζονται μεταξύ τους, (στ) Τα άφθαρτα λείψανα πολλών αγίων, που ευωδιάζουν και θαυματοουργούν, εις ένδειξη της αναστάσεως των σωμάτων κατά την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου.

Όταν ο Θωμάς ρώτησε τον Ιησού πώς μπορούμε να γνωρίσουμε το δρόμο για το

Θεό, εκείνος απάντησε: «Εγώ είμαι ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή» (Ιω. 14,6). Στον απόστολο Φίλιππο, που Του ζήτησε να τους αποκαλύψει τον Πατέρα Του, τού λέγει: «Τόσο καιρό είμαι μαζί σας, Φίλιππε, και δεν με έχεις γνωρίσει;» (Ιω. 14, 9). Ο δύσπιστος απόστολος Θωμάς, βλέποντάς Τον αναστημένο, ομολογεί: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Ο Ιησούς όχι μόνο δεν τον διορθώνει, αλλά του λέει: «Επειδή με είδες με τα μάτια σου Θωμά πίστευες; Μακάριοι όσοι πιστεύουν χωρίς να με έχουν δει» (Ιω. 20,28-29). Σύμφωνα με τον ευαγγελιστή Ιωάννη, τον Θεολόγο της Πρώτης Εκκλησίας: «Στην αρχή ήταν ο Λόγος και ο Λόγος ήταν Θεός... Ο Λόγος έγινε άνθρωπος και σκήνωσε ανάμεσά μας, και είδαμε τη δόξα του, δόξα που έχει ο μονογενής Υιός από τον Πατέρα του, πλήρης χάριτος και αληθείας» (Ιω. 1,1-14). Είναι λοιπόν αδιάσπαστα ενωμένος ο Ιησούς με τον υπερτέλειο και άπειρο Θεό, αφού και ο ίδιος διακηρύσσει: «Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ένα» (Ιωάννη 10,30). Ο απόστολος των εθνών άλλωστε γράφει: «Αν και είχε την Θεότητα εκ φύσεως (εν μορφή Θεού υπάρχων), δεν φοβήθηκε να αφήσει τη δόξα του. Αλλά ταπεινώθηκε (εαυτόν εκένωσε), λαμβάνοντας μορφή ανθρώπου» (Φιλιπ. 2,6-7). Εν κατακλείδι:

Αν ο Χριστός δεν είναι Θεός, πώς εξηγείται το ότι τον ακολούθησαν εκατομμύρια πιστοί, αφού είχε μάλιστα προφητεύσει και ενημερώσει ότι οι ακόλουθοί Του θα υποστούν διώξεις, φυλακίσεις και θάνατο;

Χιλιάδες Εβραίοι πίστεψαν σ' Αυτόν μέχρι σήμερα. Πώς εξηγείται το γεγονός, αφού απαγορευόταν επί ποινή θανάτου να θεοποιούν ανθρώπους;

Πώς εξηγούνται διαφορετικά οι αλήθειες των Ευαγγελίων (γράφηκαν από το 60 μ.Χ. και εξής) ότι: (α) Πάνω στο Σταυρό έτρεξε από το σώμα Του αίμα και νερό από την ίδια πληγή και (β) Ότι από την αγωνία, λίγο πριν συλληφθεί, έσταζε το πρόσωπό Του χοντρές σταγόνες ιδρώτα μαζί με αίμα; Τα ανωτέρω πιστοποιούνται ιατρικώς πλέον ότι συμβαίνουν σε ένα νεκρό (στο α) και ότι έχουν παρατηρηθεί να συμβαίνουν (στο β).

Πώς εξηγείται το ότι, τα 24.000 χειρόγραφα που έχουν βρεθεί για τα κείμενα της Καινής Διαθήκης ανά τον κόσμο, λένε τις ίδιες αλήθειες και πως διαφέρουν μόνο σε ορισμένες λεπτομέρειες; Μάλιστα τα Ευαγγέλια σωστά περιγράφουν αυτά που και η αρχαιολογική σκαπάνη πολύ αργότερα επαλήθευσε, όπως ονόματα προσώπων, ονόματα πόλεων, χωριών, πολιτικών, αυτοκρατόρων, συνήθειες της εποχής κ.λπ. Καμία αρνητική κριτική δεν κάνουν ακόμη οι ευαγγελιστές στους διώκτες του Ιησού, δεν μεγαλοποιούν με συναισθηματικές και φανταστικές εικόνες τη δύναμη του Χριστού και το πάθος Του, ενώ δεν διστάζουν να παρουσιάσουν τη δειλία των μαθητών, την ανωριμότητά τους και ότι τον αρνήθηκαν ή τον πρόδωσαν.

Πώς εξηγείται, αν δεν είναι ο ευαγγελικός λόγος εκ Θεού, η πραγματοποίηση των όσων για τον εαυτόν της είπε η Θεοτόκος, ότι δηλαδή θα την τιμούν όλες οι γενιές στα επόμενα χρόνια (Λουκ. 1,48) -ισχύει άλλωστε μέχρι και σήμερα και θα ισχύει για πάντα- δεδομένου ότι τα Ευαγγέλια γράφηκαν μεταξύ 60-100 μ.Χ.;

Πώς μπορεί να εξηγηθεί άνευ πίστεως χριστιανικής η διαχρονικά

πραγματοποιούμενη προφητεία της Καινής Διαθήκης, ότι ο Χριστός θα παραμείνει στην ιστορία «σημείον αντιλεγόμενον» (Λουκ. 2,34), ότι δηλαδή θα αποκτήσει πολλούς φίλους αλλά και πολλούς εχθρούς;

Πώς εξηγούνται τα λόγια του Ιώσηπου, Ιουδαίου ιστορικού των χρόνων αμέσως μετά την σταύρωση του Ιησού, ότι ο Ιησούς έκανε πολλά και μεγάλα θαύματα; «Ην παραδόξων έργων ποιητής», έγραψε στην Ιουδαϊκή Αρχαιολογία του -το συγκεκριμένο σημείο θεωρείται σήμερα αυθεντικό από τους περισσότερους ιστορικούς, ακόμη και μετά την ανακατασκευή της Φλαβιανής αυτής Μαρτυρίας. Μπορούσε να πραγματοποιεί θαύματα ο Χριστός αν δεν ήταν εκ Θεού; [Τα θαύματα του Χριστού πιστοποιούνται και από το εβραϊκό Ταλμούδ]. Και ακόμη: Αν ο Ιησούς ήταν απλά ένας άγιος άνθρωπος και μόνο, και ονόμαζε ψευδώς τον εαυτόν Του Θεό (λ.χ. Μτθ. 16,16-17/ Ιω. 10,30), θα του επιτρεπόταν από το Θεό να θαυματουργεί;

Ποιος γνωρίζει καλύτερα τον πατέρα μιας οικογένειας από τα παιδιά του; Στην προκειμένη περίπτωση, πνευματικά παιδιά του Χριστού ήσαν οι μαθητές Του, που τον έζησαν τρία χρόνια, τον είδαν αφού αναστήθηκε, και ήξεραν ακριβώς ποιος ήταν, τι έπραττε και τι έλεγε.

Η διαπιστωμένη προορατικότητα (από πάρα πολλούς πλέον μάρτυρες) σύγχρονων μακαριστών γεροντάδων (Παϊσίου, Πορφυρίου, Ιακώβου Τσαλίκη κ.α.) δεν αποδεικνύει και την προορατική αγία φύση του Χριστού, αφού λ.χ. είπε κάποτε στον Ναθαναήλ: «Προτού σε φωνάξει ο Φίλιππος σε είδα (πνευματικά) να βρίσκεσαι κάτω από τη συκιά»; (Ιω. 1,49). Και μας ενδιαφέρει και το εξής: Είναι δυνατόν να είχε προορατικό χάρισμα ο Ιησούς, να ισχυρίζεται ότι είναι Θεός [‘αλλά και το Θεό τον ονόμαζε πατέρα του, εξισώνοντας τον εαυτόν του με τον Θεό’, Ιω. 5,18] και να μην είναι; Όχι βέβαια! Διότι τότε δεν θα είχε βέβαια προορατικό χάρισμα!

Για τους χριστιανούς, οι καταγραφείσες αυτές αλήθειες εξηγούνται όχι ορθολογιστικά, αλλά καρδιακά, αβίαστα και εμπειρικά, δια των μυστηρίων, της προσευχής και της άσκησης, σύμφωνα εξάλλου και με τα λόγια του ιδίου του Χριστού: «Μού δόθηκε όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη» (Ματθ. 28,18) και ακόμη: «Όταν θα υψωθώ εγώ από τη γη (όταν σταυρωθώ και κατόπιν αναληφθώ), όλους τους ανθρώπους θα τραβήξω κοντά μου» (Ιω. 12,32).